

The Atlantic Charter Gørings brev til Churchill etter domfellelsen

Pokerpolitikere med trumfkortet i trøyeermet

Av Chr. B. Waage

I billedreportasjen under siste verdenskrigs propaganda var én publikasjon særlig effektiv: Roosevelt og Churchill ombord på et krigsskip ute på Atlanteren, side ved side med hver sin salmebok. Det var riktig et bilde for det godtroende, naive massesemneske, hvem det også var beregnet på. — I motsetning til den «gudløse» diktator Hitler sitter her to gudhengivne demokrater, ute på det veldige verdenshav i bønn og sang til den allmechtige

For å knekke Tyskland hadde Churchill erklært seg villig til å gå i forbund med selve djevelen. Og det var lyktes. Salmesangen skulle nå bringe den siste stormakt inn i alliansen.

Det er ikke kjent hvem som er mester for ideen og iscenesettelsen av skuespillet. I sin storslagenhet kan det nesten minne om lovgivningen på Sinai.

Salmesangen til Roosevelt og Churchill lød neppe velbehagelig hverken for Gud eller ærlige mennesker. Den var ikke bare falsk, men blasfemisk, et skuespill i løgnens regi. Den erklæring de to «statsmenn» utsendte etter møtet, The Atlantic Charter, der det bl. a. ble lovet «en fred som gjenoppretter og garanterer friheten og selvbestemmelsesretten for alle folk», var som så meget annet de befattet seg med, trikk og politiske kunster, beregnet på å forvirre.

The Atlantic Charter ble omsatt i praksis gjennom

Verdenskrig til salmesang.

kameratskapet med Stalin — som for anledningen ble forvandlet til demokrat og menneskevenn og gjennom de vedtak som ble gjort i Teheran, Jalta og Potsdam.

Vi husker ennå «Stemmen» fra London hvor den skalv av rørelse over dette Charteret, som for alltid løste all verdens politiske floker, skjenket alle nasjoner frihet og sikkerhet og rett til verdens naturrikdommer — og fremfor alt frihet for frykt.

Dette var krigens mål og mening forklarte «Stemmen» — når nasjonalsosialismen og Hitlerstyret var knust.

Av gode grunner er det i dag stille om The Atlantic Charter. Polen, Estland, Lettland, Litauen og Øst-Tyskland, Romania, Bulgaria og

Forts. s. 8.

Dagens «Hjalmar Ekdal» er

Stortingsmann Wright forteller om Elverumsfullmakten

Henrik Ibsen har i sitt drama tatt opp livsløgnen til behandling. I dramaet heter han Hjalmar Ekdal, i hverdagens strid i dag kaller han seg selv «den gode nordmann!» Som Hjalmar Ekdal er han dypt uheldig for hver livsløgn han mister, sur og gretten når han blir konfrontert med kjensgjerningene. Det hender at han systematisk unnlater å svare på angrep. Han har vel ingen annen utvei. Vettuge folk tror ikke lenger på, at en regjering av normale mennesker går hen

og kaster seg ut i krig på et selvmotsigende grunnlag som kamp for parlamentarismen, så meget mer som de «allierte» sloss om ganske andre verdier. Heller ikke tror noen at her ville blitt mobilisert i tide, selv om Hitler selv hadde gitt beskjed om dag og time for sin ankomst. Den del av Elverum er død.

Men så var det den ærefulle «fullmakt». Det er blitt nok så stille om den. Den ble allerede forlengst påvist i dette blad å være et falskneri brukt til å uskadeliggjøre politiske motstandere. Da det kom herfra hadde det ingen synlig virkning. Hjalmar Ekdal skal derfor få det fra en av sine egne:

Stortingsmann C. P. Wright, som deltok i møtet på Elverum skriver i bladet «Varden» 3. mai d. å. i anledning adv. S. Mustads bok «Utenlands i krigsårene» bl. a. følgende:

Av flere av de redegjørelser
Forts. s. 8.

15. oktober 1946 lurte, som en vil erindre, Hermann Göring sine lydier ved å ta gift. Det var bare noen få timer før de uridderlige seierherrer slepte til av hans militære og sivile kolleger til galgen og lot dem drepe ved en gyselig, langtrukket hengningsstortur. Noen dage før skrev Hermann Göring et brev til Winston Churchill. Det har tidligere vært omtalt i både engelske og amerikanske aviser, men naturligvis ikke norske. I dag, aa selv de mest enfoldige kan se hvor Churchill og Roosevelt har ført Europa, kan det være på sin plass å gjøre også det norske folk kjent med brevet. Vi gjengir det her i oversettelse, men må dele det i to på grunn av lengden.

Nürnberg, 10. oktober 1946.

Herr Churchill!

De kommer nå til å ha den tilfredsstillende å overleve meg og mine ulykkeskamerater. Jeg vil ikke unnlate å gratulere Dem med denne personlige triumf og med den hensynsfullhet hvormed De har vunnet den. Både De og Storbritannia har dog fått betale en viss pris for denne seir. Hvis jeg anså Dem enfoldig nok til å tillegge denne triumf større betydning enn den av et skuespill, som De og Deres venner skylder de nasjoner, som De har lykkedes å drive inn i krigen mot Det stortyske rike, samt Deres jødiske og bolsjevikiske forbundsfeller, da ville den

Profetiske ord fra gravens rand.

forklaring som jeg tilstiller Dem i en av mitt livs siste timer, i etterverdenens øyne fortone seg som unødig møye kastet bort på en uverdige person.

Min stolthet som tysker og som en av den tyske nasjons fremste ledere i denne verdenshistoriske kamp forbyr meg å kaste bort noe ord på hele den nedsettende tarvelighet i den fremgangsmåte som nyttes av seierherrene, så langt det berører min egen person. Men da den for alle åpenbare og tydelig tilkjenninge hensikt med hele denne rettsprosedyre er å bringe selve det tyske folk i en tilstand av den mest forferdelige rettsløshet, samt ved å rydde av veien den nasjonalsosialistiske stats samtlige ledende menn å berøve dette folk enhver mulighet for senere å forsvare seg for historiens domstol, så vil jeg dog her anføre noen bemerkninger til dette verdenshistoriske tema, slik at de kan vedlegges den dom som De og Deres forbundsfeller jo allerede hadde fastsatt på forhånd.

Jeg adresserer disse bemerkninger til Dem, fordi De, skjønt De er en av dem som vet mest om den virkelige bakgrunn for denne krig og om de muligheter som forelå både til helt å unngå den og til å avslutte den på et stadium da det ennå fantes mu-

(Forts. s. 4).

Innbydelse til ferieleir i Østerrike

Til ungdom hvis fedre omkom i eller etter krigen

I 1950 ble det i Salzburg i Østerrike stiftet en sammenslutning «Soziales Friedenswerk», som tok sikte på å gå inn for etterlatte barn etter fedre som mistet livet i krigen eller i den uhyggelige etterkrigstid. Etter hvert utviklet sammenslutningens arbeid seg også til en positiv innsats for Europatanken, for samlingen av Europa til forsvar av den europeiske kultur. Som et ledd i dette dobbeltsidige arbeid arrangerte sammenslutningen i fjor en ferieleir for ungdom i Kärnten. Her møtte det i fjor ungdom fra en

rekke europeiske land, blant annet også endel fra Norge. Forsøket falt så heldig ut at en vil gjenta det i år og Hjelpeorganisasjonen for Frontkjempere har fått i oppdrag å formidle innbydelsen til norsk ungdom hvis fedre falt i krigen, eller omkom i eller som følge av etterfølgende fangenskap. En tar sikte på ungdom i alderen 16 til 20 år — uten at dette med alderen er så helt avgjørende.

Ferieleiren Arriach ligger i Kärntens fjell-landskap, nesten 1000 meter over havet og skal etter hva vi hører være et herlig sted for unge mennesker som gjerne vil treffe sammen med likesinnede fra hele Europa.

Hjelpeorganisasjonen for Frontkjempere vil på sin side gjerne medvirke til at ungdom som omfattes av dens arbeid kan få komme med i ferieleiren og deltakere som tas ut vil derfor kunne regne med å få dekket utgiftene til reise og til oppholdet av denne organisasjon. Det er forøvrig ikke meget den østerrikske stiftelse beregner seg for oppholdet, 250 shilling eller ca. kr. 70.— for 10 dagers opphold med full kost.

Ungdommen møter i leiren 1. august og reiser tilbake igjen 10. august. Anmeldelse må skje til Hjelpeorganisasjonen for Frontkjempere, Postboks 1407, Oslo innen 25. juni. Det er adgang til deltagelse både for gutter og piker. Legg merke til at anmeldelsesfristen dessverre er meget kort.

Kven er konge i Noreg?

Skulle det vera turvande å spørre om det? Alle veit då vel at det er Olav V. han som no snart skal signast til si gjerning i Nidarosdomen?

Men er no det så heilt sikkert? Når Forbundet sender eit aivårleg, personleg brev til Noregs Konge, så får vi svar frå Kong J e n s. Jau, ein må ha full rett til å sette fram spørsmålet: Kven er rette kongen?

T. E.

IN MEMORIAM

Trygve Gundersen

Atter er en god og trofast NS- og Quislingmann gått bort. Trygve Gundersen hørte til den gamle garde i Telemark, som tok opp kampen mot kommunismen ved å støtte, i råd og dåd og ikke minst økonomisk, Nasjonal Samling helt fra stiftelsen. Trygve Gundersen hørte til den velsignede mennesketype som aldri oppfattet tilbakeslag som nederlag. Motgang vakte bare større offervilje hos ham. En dyktig forretningsmann, så energisk og initiativrik at det lykkedes ham før krigen å reise en av landets mest kjente skipsassuransesforretninger. Den tok man selvsagt fra ham, fordi han hadde vært en av de få som ved siden av stor økonomisk støtte til NS også hadde hjulpet alt som smakte av forsvarspropaganda i alle år før krigen. For nåtiden må Trygve Gundersen stå som et ideal, fanatisk antikommunist og forsvarsvenn.

All den vanlige motgang og forfølgelse etter fredsutbruddet betok ikke på noen måte Trygve Gundersen hans kampmot. Alltid aktiv i sin utrettelighet, hvor det gjelder oppklaring av hele den historiske og rettslige svindel. Alle dem der også i de senere år personlig eller skriftlig kom i kontakt med kaptein Gundersen, måtte bli inspirert også til selv å gjøre noe.

Skriveren av disse linjer er en meget gammel venn av avdøde, så det må være ham tillatt å komme med noen personlige utsagn.

Trygve Gundersen var en snill mann. Han var en av de få som hjalp hvor han kunne komme til. Han arbeidet meget, men virket alltid ut hvilt og fornøyd over tilværelsen. Arbeidet var for ham som en spennende lek. Han drev en sort sportslig konkurranse i forretning. Trodde at alt gikk godt, men hvis det ikke lyktes, så bare lo han og lovet at neste gang så skulle det nok lykkes. Han var den fødte optimist, som derved kastet sol og lys over sine omgivelser. Takk skal du ha for det, Trygve. Du hadde også meget motgang og hårde tider, men intet berørte din kjerne, det gode humør og pågangsmotet. Du begynte din karriere som Norges yngste

Årsmøte i fylkesorganisasjonen i Sør-Trøndelag

Erling Okkenhaug valgt som ny fylkestillitsmann

På årsmøte i Forbundets fylkesorganisasjon i Sør-Trøndelag ble Erling Okkenhaug valgt til ny fylkestillitsmann etter Anders Skogstad, som etter mange års virke nå ba om å få slippe. Han gikk dog inn som varamann og lovet å bistå sin etterfølger etter beste evne.

Følgende distriktstillitsmenn ble valgt: Jens Bostad, Malvik, Olav Skjetlein, Heimdal, Mikkel Krogstad, Hovin, Sigurd Øie, Soknedal, Anders Hov, Alen, Ole O. Klingen, Svorkmo, Martin Herfjord, Revsnes i Fosen, Arvid Skavdahl, Indre Bjugn, Nils Buan, Stadsbygd, John Bjørkås, Kyrksæterøra, Olav Bergan, Røros, Mikal Setsås, Selbustrand og Kristian Fjeldvik, Trondheim.

Det blir nå de valgte tillitsmenns sak å sørge for den videre utbygging av organisasjonen til vern om de domfeltes interesser og ettermæle. De vil også gjøre en innsats for å øke utbredelsen av Folk og Land.

At arbeidet ikke er håpløst forteller en historie som er oss meddelt fra en høyere skole i Trondheim. En lærer utmerket seg der ved i sin undervisning å gå god for «det rettfærdige rettsoppgjør», men han ble stadig satt på plass av elevene som ikke godtok den gjengse fremstilling. Vår kilde sier at halvparten av klassen tar avstand fra etterkrigsoppgjøret skjønt ingen av dem selv har vært rammet av det det være seg personlig eller i den nærmeste familie.

FOLK OG LAND

i ferietiden

Vi håper at riktig mange av våre lesere fikk et lite sjokk da ingen avis kom forrige lørdag. Vi vil jo gjerne ha følelsen av å være savnet av alle bra og forstandige mennesker i dette land når vi ikke som vanlig viser oss hver uke.

Grunnen til at vi ikke kom sist lørdag og at vi heller ikke kommer neste lørdag, er at vi nå er kommet inn i den sommertid da bladet bare kommer hver 14. dag. Det er meget mot redaksjonens ønske at det må være, slik, men budsjettet tillater dessverre ikke mere enn 40 numre i året, og da har vi funnet det best å sløyfe annet hvert nummer i sommertiden da folk jo har så mye annet å bestille.

Som sagt, vi vet at dette vil vekke sorg og beklagelse hos vår trofaste lesekrete, men vi har ingen annen råd med det enn at leserne selv benytter sommertiden til å skaffe oss flere abonnenter slik at vi kan få økonomisk evne til å øke nummerantallet.

Neste nummer kommer 28. juni og deretter hver fjortende dag, inntil vi utpå høsten kan ta fatt på de ukentlige numre igjen.

God ferie!

kaptein, men gikk i land i 1905 for å ordne opp med Norges frihet. Du holdt trofast på med det inntil du tok en fredelig avskjed med landkrabben, og gikk bort til den store hvile. Den har du fortjent og tusener av landsmenn sier deg farvel.

H. F. K.

Egil Hartmann

Egil Hartmann døde lørdag 7. juni av hjerneblødning, omkring 50 år gammel, på et pensjonat i Oslo. Jeg har kjent Egil fra han var liten gutt, og min siste samtale med ham hadde jeg dagen før han døde. Han virket da tilsynelatende kjekk, og vi skiltes med en felles avtale for tirsdagen. Mandag morgen kommer meldingen om hans død.

Den store krigsreporter og journalist som han var i sine beste øyeblikk var innerst inne et følsomt og uhyre fint menneske. Han var helt ubegripelig snill og ga gjerne bort det han han satt og sto på kunne han hjelpe noen. Han hadde et storsyn som få, og han sviktet aldri saken, skjønt han kunne kritisere så det svidde omkring ham. Fra gutteårene hadde han denne ukuelige forte reisning som alltid fulgte ham. Helt voksen ble han aldri. Han var en gutt med gutteårenes idealer og eventyrlyst. Besynderlig nok fikk han først i de senere år realisert en av sine dype drømmer, den å seile som sjø-

mann.

Han fikk aldri samlet seg til å skrive en bok, men hans eget liv var en eneste stor, tragisk roman. Derav klangen i hans skildringer av de brennende byer som han så, den forferdelige uro i hans stil, hvor man fornåm hans egen kvalfulle, forpinte opplevelse av mennesket, som lider. Bare hans venner visste hvor forferdelig en opplevelse krigens gru var for ham. Han var en sinnets adelsmann, og midt i all tidens kaos og uro så han over seg selv. Livets gåter syntes ham meningsløse, men allikevel lystet det alltid en varm og vemodig glans i hans øyne, som hadde et gjenskjær av barnetroens undring over tilværelsens gåter.

Vi lyser fred over hans minne!

Han uro er endt, og vi husker bare hans dype og fine kameratskap.

Olaf Klausen.

«Æresgjelden»

Det bør nemnast, at artikkelen med denne overskrifta i «Folk og Land» for 3. mai d. å., var sendt «Nationen» ca. 1 måned tidlegare, men kom ikkje inn der. Så romsleg er ikkje «pressefridomen», ikkje ein gong i dette relativt hederlege bladet. Innlegg som kan røre ved den demokratiske sjelefreden, går utan bøn i papirkorga.

T. E.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELDOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Churchill's skyld

Det er sjelden historien så klart og tydelig peker ut den skyldige i avgjørende og skjebnesvangre hendelser som når det gjelder personen Winston Churchill. Han har vandret gjennom et langt liv som en slags levende brannfakkell. Det grodde krig og nød, blod og tårer i hans fotefar. Derfor kan denne Europas ulykkesfugl også i dag se tilbake på et knust imperium og et Europa på undergangens rand.

Når vi skriver dette, er det naturligvis ikke fordi vi ønsker Churchills hode på et fat. Europa har hatt nok av Nürnbergdomstoler. Voksne, meningsberettigede mennesker vet at folkeførere av typen Churchill, Hitler, Mussolini og Roosevelt til syvende og sist bak sitt personlige initiativ bare er eksponenter for noe som rører seg i folkedypet. Det er like forbrytersk og tåpelig å straffe dem personlig som å la hevn og opphisselse gå ut over andre gisler.

Også på dette område representerte Churchill det værste i sitt folk. Ikke siden Djengis Khans dager har en seirende fart slik frem mot de overvunne. Naturligvis har Østens og Vestens — Sovjets og USA's — uridderlige og uenlige tankegang hovedskylden for det uhørte som skjedde rundt i Europas land etter krigen, men Churchills store ansvar er det at han ikke talte de uteneuropeiske bøddler midt imot.

Det er imidlertid ikke denne side av Churchills ansvar Göring kommer inn på i det brev han sendte Churchill noen dager før han ble tvunget i døden, og som vi gjengir på annet sted i dagens avis. Han kunne i sannhet ha grunn til å beklage seg personlig, men det er Europas og Tysklands skjebne som opptar hans tanker i de siste dager mens den amerikanske bøddel tvinner sitt tykke rep. Det er også på dette område han retter sin hovedanklage mot Churchill i de profetiske ord han etterlot seg. Han stevner i dette brev Churchill for en upartisk domstol, for historiens.

Göring beskylder England for å ha villet krigen. Det var Churchills og hans meningsfellers iherdige bestrebelse — dette uenlige drag i engelsk karakter — som kastet Europa ut i tilintetgjørelsen og utleverte Aftenlandet til Østens og Vestens nåde. Det er Churchills store skyld at Europa må kjempe sin skjebnekamp med Østen — den være seg kald eller varm — ved Pyrenæene istedenfor ved Volga.

Heldigvis er det i det forunderlige, mangslungne engelske folk — som både Hitler og vi andre som kjemper for et samlet Europa under nordisk førerskap ikke kan la være å beundre og elske tvers gjennom all vår forakt for dets selviske og brutale spill med Europas skjebne — også andre og mere sympatiske trekk enn de Churchill representerer. Det er for eksempel befriende ovenpå all den lumpne og forløyete propaganda å lese de objektive og lidenskapsløse bøker av militærskribenten Liddell Hart, og det er interessant å slå fast at i sin bok «The other side of the hill» faktisk bekrefter Görings fremstilling og viser full forståelse for Hitlers forsøk på å komme til en ordning med England.

Liddell Hart snakket personlig med alle de ledende tyske generaler etter sammenbruddet og de var alle enige om at det var Hitlers ulykkelige kjærlighet til det germanske broderland England, og hans ønske om å komme til en fredelig forståelse med dette land, som reddet de britiske tropper og England selv i 1940. Og generalene understreket som soldater at dette var meget mot deres ønske. Det var Hitler som personlig tvang igjennom at de tyske tropper stoppet foran Dunkerque og slapp de slagne engelskmenn hjem igjen over havet. Det var også Hitler som saboterte forberedelsene til landgang i England i tilknytning til nederlaget på Kontinentet. Som forklaring sa han til general Rundstedt og

hans stab at «hans mål var å slutte fred med Storbritannia på et grunnlag det ville kunne anse forenlig med sin ære». Derfor ville han heller ikke tilføye det stolte England et nederlag som kunne skade og forbitre det fremtidige forhold mellom de to land, som sammen skulle stå i spissen for det nye Europa.

Slik tenkte og talte altså den mann som propagandaaen har gjort til et uhyre som ville tilrive seg «verdensherredømmet»! Han var til og med på dette tidspunkt, da England var nede for tælling og de tyske tropper sto som seierherre på alle slagmarker, villig til å gi avkall på de gamle tyske kolonier for fredens og fremtidens skyld.

Men Churchill og hans krigsvenner ville krigen. De ville bekjempe fastlandsmakten Tyskland om de så skulle måtte alliere seg med den onde selv, som Churchill sa. Og Hinmannen krever alltid sin betaling. Europa er iferd med å betale Englands krigsskyld i dag. Og for en gangs skyld må også England selv stå solidarisk med Europa. For i atomtidsalderen kan ingen flåte beskytte øyriket.

Og slik har da historien allerede felt sin dom og tatt den offentlige anklager Görings påstand til følge der den lyder mot oss fra den annen side av graven.

Frankrike på nye veier

høyre til ytterste venstre. Det var et samhold en ikke hadde sett sidestykke til siden krigens tid. Men enigheten gjaldt naturligvis ikke konkrete spørsmål, men bare svar på det parlamentariske system som etter krigen har ført Frankrike til sammenbruddets rand, på samme måte som det førte Frankrike rett inn i det æreløse og fullstendige nederlag i verdenskrigen.

Den første som sto fram i nasjonalforsamlingen og krevde en (f)olkefront mot «den felles fiende» var naturligvis en Møkkvakommunist. Av nasjonalforsamlingens 600 representanter var det hele 475 stykker som 21. mai uforbeholdent ga regjeringen Pflimlin sin støtte. «Til alles forbauselse stemte kommunistene for regjeringen Pflimlin», sto det i en redaksjonell artikkel i Aftenposten. Men bladet forklarte ikke hvorfor ikke kommunistene skulle støtte et styre og et system som hadde gjort dem til Frankrikes største parti og gitt dem 125 representanter i nasjonalforsamlingen. Et system som de regnet med ville bringe den endelige maktvertakelse med ubønnhørlig sikkerhet.

Etter en langtekkelig dragkamp har general de Gaulle nå installert seg som en slags diktator i Frankrike. Dermed er da den temmelig ublodige revolusjon forbi og de Gaulle har fått noenlunde samme utgangspunkt som Hitler hadde da han startet sin diktatorbane. Nå er naturligvis de Gaulle ingen Hitler. Han har ikke dimensjoner til det, men hans forakt for det parlamentariske narrespill med folkets interesser later til å være sund og ekte. Og så dukker det kanskje i tidens fylde opp en mann i Frankrike som kan tre støttende til når forholdene ligger bedre til rette.

Mens den franske nasjonalforsamling, som har bragt Frankrike så megen skam og skade, nå er sendt hjem på en forhåpentlig langvarig ferie, skal vi rekapitulere hendelsene, som sannelig ikke tjener parlamentarikerne til ære.

Militærkuppet i Algerie førte i første omgang til en underlig «nasjonal samling» i Frankrike, en samling av alle partipolitikere fra ytterste

Dette «demokratiske» samhold forplantet seg også til pressen og nyhetsformidlingen både innen Vestens demokratier og Østens demokratier. De var alle skjønt enig om å ta parti for den demokratiske regjering i Paris og like uforbeholdent å ta avstand fra opprørerne i Algerie. Norge var naturligvis ingen unntakelse.

Forts. s. 7.

Partipolitikere demonstrerer mot de Gaulle før kapitulasjonen.

Hjelpeorganisasjonen for frontkjemper 1957

Der innkom i bidrag ialt vel 23.000 kroner og styret takker alle bidragsytere hjertelig for hjelpen

Det har vært holdt generalforsamling i Hjelpeorganisasjonen for Frontkjemper.

Årsberetning og regnskap ble godkjent og styret meddelt årsvarsfrihet.

I årsberetningen heter det blant annet:

Organisasjonen har siden siste årsmøte fortsatt sitt hjelpearbeid for krigsinvalid og krigsrammede frontkjemper og falne frontkjemperes etterlatte.

Det utførte arbeid har bestått i å bistå med gjennomføringen av den tyske hjelp til proteser og behandling (operasjoner) i samarbeid med Norges Røde Kors, å bistå søkerne med råd og veiledning og yte direkte økonomisk hjelp i form av bidrag og lån.

Styrets tidligere formann Frode Halle har fremdeles permisjon på grunn av utenlandsopphold. E. Saxlund har derfor i det forløpne år fungert som formann. Den valgte varamann T. Arntzen har møtt i styret istedenfor Halle.

Arbeidet med råd og veiledning har i det forløpne år bestått i personlige besøk, samtaler og korrespondanse.

Hjelpen fra Vest-Tyskland: Av de innkomne 84 søknader om hjelp fra Vest-Tyskland er 13 stykker sluttbehandlet i løpet av 1957. Dermed er 20 søknader om hjelp fra Tyskland avsluttet. I et par tilfelle er pengebeløpene ennå ikke utbetalt, men Røde Kors eller Hjelpeorganisasjonen har forskuttert vedkommende beløp. Resten av de for tysk hjelp innkomne søknader er stillet i bero, dels fordi de ikke kan innvilges etter de nåværende retningslinjer, dels fordi søkerne ikke har funnet det umaken verd å utfylle de nødvendige skjemaer. Den hjelp som ytes fra Tyskland er jo, som kjent, bare hjelp til pro-

Avslørende ord av Trygve Lie

— For oss gjaldt det å finne den rette tonen, og det var ikke lett. I våre drøftelser under felttoget og nå ombord på Devonshire var vienige om at det var politisk uklokt ikke å følge de rådene vi hadde fått om å vise resignasjon og forsiktighet i oppropene til det norske folk. En annen holdning ville gjøre avstanden mellom folket i det okkuperte Norge og Regjeringen større. Vi sto ikke i den stilling at vi kunne gi ordre om spesielle aksjoner . . .

(Fra boken «Leve eller dø — Norge i krig», side 257).

Dødsfall

Påny er en av våre gamle kampfeller plutselig vandret bort; Nils Jøntvedt.

Jøntvedt har gjennom årrekker drevet literær virksomhet på nasjonal basis og har vært utrettelig i sin kamp for å få det norske folk til å forstå det skjebnesvangre spill skjulte krefter drev med folkets dyreste interesser. Hans penn var skarp og hans fond av kunnskaper nesten overveldende. Hele Europa over hadde han venner blant dem som har gått i spissen i kampen for virkelig nasjonal frigjøring og mot de nedverdiggende hekseprosesser som etter internasjonal ordre ble satt i gang i alle Europas land etter verdenskrigen. Han førte en utstrakt korrespondanse med alle disse og så det som en oppgave å bringe deres tanker videre også til det norske folk. I vårt blad var Jøntvedt lenge en skattet medarbeider inntil han ble rammet av sykdom. Vi hadde nå truffet nye avtaler med ham om fremtidig samarbeid, men døden kom altså i veien.

Innsamling av pengemidler: For å skaffe midler til hjelpearbeidet har vi innrykket opprop og annonser i avisen Folk og Land. I juni og november har vi fått sende postgiro-innbetalingskort med avisen, hvilket har ført til gode resultater. Kombinert med personlige henvendelser har innsamlingen i løpet av 1957 resultert i en samlet bidragssum på kr. 23 462.82.

Av utelster er det i 1957 utbetalt ialt kr. 16 967.34.

Generalforsamlingen valgte som nytt styre: Frode Halle, Eivind Saxlund, Bjørn Johannessen, Odd Behn og Tor Arntzen med varamenn: Ingeborg Brunæs, Ralph Fossum og Bjørn Østring. Revisor: Egil Lindholm.

Styret vil gjerne gjennom Folk og Land takke alle bidragsytere hjertelig for hjelpen.

teser og behandling, en hjelp som etter behovsprøving og så kan innvilges av de lokale helseråd hvor vedkommende invalid bor.

I tillegg til de 84 som har søkt hjelp fra Vest-Tyskland har vi mottatt 20 andre søknader, vesentlig fra pårørende av falne.

Styret vil gjerne gjennom Folk og Land takke alle bidragsytere hjertelig for hjelpen.

Styret vil gjerne gjennom Folk og Land takke alle bidragsytere hjertelig for hjelpen.

Styret vil gjerne gjennom Folk og Land takke alle bidragsytere hjertelig for hjelpen.

Styret vil gjerne gjennom Folk og Land takke alle bidragsytere hjertelig for hjelpen.

Gørings brev —

(Forts. fra s. 1).

ligheter for Europas fremtid, likevel vegret Dem ved å møte som vitne under edlig forpliktelse innenfor Deres egen domstol. Derfor vil jeg ikke unnlate nå mens det ennå er tid å stevne Dem for historiens domstol. Jeg sender Dem nå min forklaring fordi jeg vet at denne domstol, historiens domstol, en gang kommer til å betegne Dem som den europeiske statsmann hvis ærgjerrighet, intelligens og dådskraft kastet de europeiske nasjoners skjebne under de fremmede verdensmaktens hjul.

Jeg slår fast innenfor historien at De er den mann som visse hadde kraft nok til å bringe Adolf Hitler og hans politiske verk til fall, men som ikke vil bli forundt selv i den falne leders sted å løfte et skjold som beskyttelse mot den asiatiske invasjonen i Europa.

Det har vært Deres ærgjerrighet å opprettholde den tilstand hvori Versaillestraktaten hensatte Tyskland. Det kommer til å bli Deres ulykke at dette lykkedes Dem. De har personifisert Deres gamle engelske herrefolks hårde og stedige kraft, men De har også personifisert dets senile

motstand mot det siste store forsøk på en germansk kraftsamling som tok sikte på å la Europas skjebne avgjøres på Asias stepper og dermed trygge Europas fremtid. De kommer dermed, siden mitt ansvar forlengst er blitt objektivt bedømt i belysning av den kommende utvikling av begivenhetene, til selv å få bære ansvaret for at den nå tilfendebagte blodige krig ikke blir den siste som må utkjempes på Kontinentets mark for å bevare Europas livsmuligheter.

De kommer altså til å få svare for at gårdsdagens blodbad i morgen kommer til å etterfølges av et enda større, og at Europa kommer til å bli tvunget til å kjempe for sitt liv ikke ved Volga, men ved Pyrenæene. Det er mitt levende ønske at De iallfall får oppleve den dag da verden og fremfor alt det vesterlandske folk får den bitre forståelse at det var Dem og Deres venn Roosevelt, som solgte Europas fremtid til bolsjevismen for en billig triumf over det nasjonalsosialistiske Tyskland. Den dag skal komme hurtigere enn De ønsker og trass i den høye alder De har nådd, kommer De sannsynligvis da fremdeles til å være istand til å fatte hva det betyr når denne blodrøde dag også gryr

Fhv. statsadvokat blir departementssjef

Andreas Cappelen

har fått sin belønning

En av de siste Motdagister som ikke er kommet i toppstilling er nå snart på plass som sjef for Kommunaldepartementet. Deter den fra «oppkjøret» så bekjente statsadvokat ad hic. Andreas Cappelen. «Født til aburett», skriver Dagbladet.

Andreas Cappelen hadde det riktige og karrierebefordrende grunnsyn: De som har meldt seg inn i NS — ikke for å spionere på partiet — men fordi de trodde at dette var til landets gavn, de skal straffes strengt.

Skipsreder Ths. Scheen Falck jr., den dyktige leder av Bergenske Dampskipsselskap, ble av politiet i Bergen innstillet på tiltale for landssvik. Vedkommende naive politimenn trodde nemlig at kriteriet på straffbarhet lå i omfanget og effektiviteten av militært samarbeid med tyskerne.

Falck hadde blant annet hevet 29 mill. kr. på tyske sjekker i Norges Bank under okkupasjonen, han var av tyskerne gitt myndighet som Deres «Vertrauensmann», og ifølge «Friheten» skulle senator Otte ha uttalt: «Ingen frontkjemper har gjort oss tilnærmelsesvis så store tjenester som direktør Falck i Bergenske». Bergenske fraktet sement for den tyske kommando for Bergensavsnittet — 200 000 tons — for festningsbygging, likeledes besørget B. D. S. transport og spedisjon av tilførsler av alle slag til A.S Nordag. B. D. S.s spedisjonsavdeling arbeidet blant annet med å istandbringe tyske luftvernsstillinger ved Blåmannsfjellet, Etsetera, etsetera.

Statsadvokat Andreas Cappelen fant ikke dette straffbart. Det var det sikkert ikke

over de britiske øyer. Jeg er overbevist om at den dagen også vil bringe Dem alle de skremmende overraskelser som De denne gang har unngått dels på grunn av krigslykken, men dels også på grunn av den tyske krigsledelses uvilje mot å la kampen mellom våre stammebeslektede folk utarte fullstendig. Det er kjennskapet til beskaftenheten og rekkevidden av de nye våpen og krigsføringsmetoder som var forberedt av oss, som nå — for en stor del på grunn av Deres militære hjelp — er blitt et bytte for den røde hær, som setter meg i stand til å uttale denne profeti.

De kommer sikkert slik som Deres vane er ikke til å unnlate å skrive interessante memoarer, og De kommer til å skrive dem så meget bedre som det ikke lenger finnes

heller. Men da faller jo alle NS-medlemsskapenes straffbarhet sammen som korthus. For hvilket NS-medlem har overhodet ytet en slik bistand til tyskerne som B. D. S. under den dyktige, og vis a vis påtalemyndigheten mektige Falck.

Vår hyldest i dag gjelder ikke den fremsynte Falck, men den flinke Andreas Cappelen som skrev så overbevisende:

— «Når næringslivets menn med tilslutning av de faglige organisasjoner ikke valgte den brente jords politikk, var det konsekvensen av en linje som innebar tilretteleggingen av en slags samarbeid med okkupasjonsmakten».

Hvorfor en slags? Man må hilse med glede for fremmelsen av denne flinke Andreas Cappelen, som gjorde hele rettsoppkjøret til en absurditet!

Potemkin.

noen som kan hindre Dem i å tale eller fortie akkurat som De ønsker. Men De kommer likevel til å stå maktesløs overfor de korrigeringer som den utvikling av begivenhetene De selv har satt i gang kommer til å foreta. Det blir da Deres sak å gi nasjonene svar på de spørsmål som De ikke besvarte innenfor Deres egen skinndomstol, og som De nå vegrer Dem for å gi — ikke oss, som ikke ønsker å ha noe å takke Deres edelmodighet for — men den historiske sannhet.

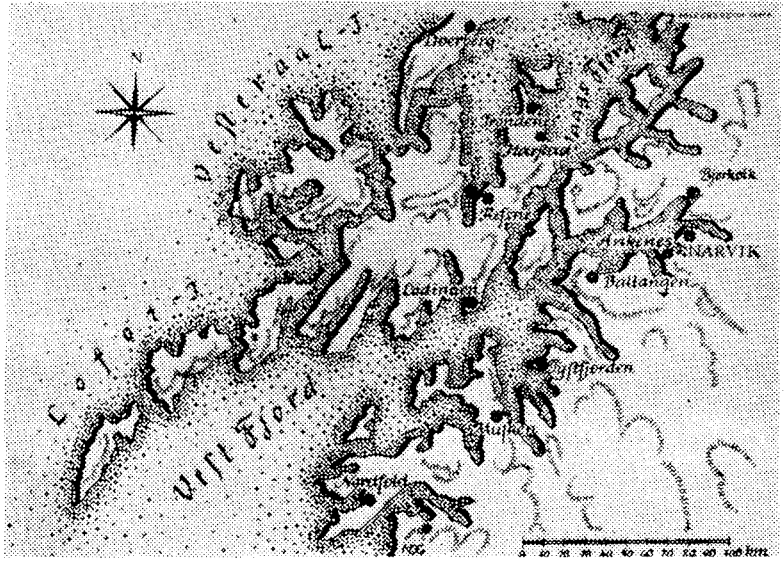
De mener sikkert å ha handlet meget behendig når De har utlevert denne historiske sannhet som et tema til behandling etter kvasijuridiske paragrafmetoder, med all den spissfindighet som kan utvikles av noen ærgjerrige streberskikkelser fra jur-

Forts. s. 7.

Vi må be

de av våre abonnenter som står til rest med kontingent for 1. eller 2. halvår om å betale den inn straks. Vårt blad er avhengig av de løpende kontingentinnbetalinger for å kunne holde driften gående, så vi ber våre lesere ikke å utsette å gjøre sin plikt.

Vi benytter anledningen til å takke de mange som ved siden av kontingenten etter evne gir en støtte til bladets drift. Jo flere det er som hjelper oss på denne måte, jo bedre kan vi naturligvis gjøre avisen.

Konrad Sundlo:

«General Johannessen er sprøyta gæln!»
«Han tror jo Norge engang skal få bruk for dette forsvaret sitt!»

Som medlem av NATO har Norge nå rustet opp gjennom mange år og for mange penger og alt skulle således være i den skjønneste orden. Men så opplevde vi et sjokk for en tid siden da formannen i Norges Forsvarsforening, herr Wright, under et foredrag uttalte at vårt militære forsvar av i dag er relativt dårligere enn det vi hadde 9. april 1940.

Dårligere enn i 1940? Da må det sannelig være skralt. For 9. april 1940 hadde jeg vært regimentsjef i 7 — sju — år uten en eneste gang å ha sett mitt regiment! Og likedan var det med alle landets øvrige regimenter. De var i disse årene aldri inne til øvelse.

Regimentsjefene hadde naturligvis gjort hva de kunne. De skrev og maste — men de kom ingen vei. Således heller ikke jeg da jeg bråket om å

Ord av

milorgsjef, major

O. H. Langeland

— Det vil oppstå en pussig situasjon hvis en lærer gir sin 1. gymnasielasse følgende stiloppgave:

«Hva skulle den norske regjering ha gjort i 1940 om den hadde vært betalt av Hitler for å bringe Norge i hans vold?»

Den mest intelligente gutten i klassen vil da skrive:

«Regjeringen skulle ha gjort akkurat det Nygaardsvold og Koht gjorde. Den hadde dog neppe turdet gå så langt i retning av å legge landet åpent, for det kunne vakt mistanke om forrederi.»

(Fra boken «Dømmer ikke», side 45).

få anlagt batterier i Ofotfjorden. Herr Sverre Hartmann har ganske rett når han i «Vi Mienn», nr. 7 for 2. april skriver i sin artikkel «Generalstaben avslører»:

«Mange timene varer det heller ikke før staben (General Dietls stab) via norske kontakter har skaffet seg bekreftelse på at der hverken syd eller nord for innløpet er plasert noe batteri, — til tross for at kommandanten i Narvik lenge før krigen har gjort prisverdige anstrengelser for å få dem reist».

Da situasjonen ble mer og mer lummer utover høsten og vinteren 1939—40 likte jeg mindre og mindre uttrykkene «nøytralitetsvakt» og «nøytralitetsvern». Etter min oppfatning ga ikke disse benevnelser det riktige bilde av den situasjon vi var oppe i. Så 17. februar 1940 skrev jeg slik til min divisjon:

«Som regimentet sa tidligere i høst: Vi bør ikke innrede oss for nøytralitetsvakt, men for det sannsynligste: Krig». «Folkets takknemlighet» kom til uttrykk overfor meg da jeg høsten 1945 ble anbrakt på Møllergt. 19 idet en av betjentene møtte meg med disse ordene:

«Jasså, er det Du som er Sundlo? Det er jo Du som har ødelagt forsvaret her i landet!»

Nå ja. Man burde kanskje bli støtt, ikke sant? Men det er jeg ikke. Betjenten representerte jo bare tidsånden og han var ikke verre enn den ansatte Tromsø-borgeren som snakket til meg om general Harald Johannessen

Forts. s. 6.

H. Franklin Knudsen:

Vi glemmer ikke lett

Et samfunn, som det norske, var i alle fall av de fleste av oss og de utlendinger, som kom i kontakt med våre forhold, regnet som en sivilisert stat. En rekke nordmenn hadde på åndslivets område bidradd til den felles europeiske kultur i en utstrekning, som vi med god grunn kunne se på med stolthet. Riktignok er det så, at vi gjorde det best, når vi presentertes i utlandet ved det vi ytet, uten selv å møte personlig opp. Nordmenn har vanskelig for å bli verdensborgere av en rekke naturbundne grunner. Vi skal i denne forbindelse stemme ned vår kritikk overfor det tyske folk, hvor det gjelder dets mangel på de ting som vi selv også i stort mon savner. Manglende evne til å glemme sauerkrauten, gjeitosten og mors kjøttkaker.

Fra 1905 og frem til krigen kom til oss den 9. april 1940 var landets utvikling preget av usikkerhet. En usikkerhet, som vi tross alt ikke hadde grunn til å skamme oss over. Vår såkalte frihet stillet store krav til nasjonen. Vi var ikke vant til å styre oss selv, og dertil kom at vi ble løstrevet fra Sverige på et meget ugunstig tidspunkt. De store kriger og revolusjoner (som få nordmenn forutså dengang) lå for baugen på det nye norske statskip. Uklarheten om 1905, som ennå vedvarer, gjorde ikke saken lettere. Vi oppnådde et brudd med Sverige og dets utenrikspolitikk ved oppløsningen av unionen uten selv å ha gjort oss opp noen mening om hva vi skulle bruke friheten til. Norge hadde ingen utdannet elite, ja ikke engang brukelige amatører til å legge kursen etter å ha kuttet trossen til Sverige. Det som

inntil nå er offentliggjort om de tiltak som ble truffet, for å sikre oss vår nyvundne posisjon, er av samme barnslige natur, som en rekke av de ting vi inntil den seneste tid har opplevet når det gjelder å hevde Norge utad.

Nordmenn har ikke forstått at utenrikspolitikk alltid har vært et maktspørsmål! Alt annet er ønsketenkning, og er kun anvendelig innenfor landets grenser. Våre store meninger om mange ting ute, som vi ikke liker, betyr muligens noe for oss selv, men det blir med det. De rent infantile drag på dette område kan være rørende i og for seg, men vi har ikke rett til å vente at det store utland skal ta oss alvorlig. Det gjør man heller ikke, selv om man nok har

flirtet en del med oss i NATO på grunn av vår strategiske beliggenhet, for ikke unødig å såre våre følelser.

1905, som i Norges historie markerer det store selvstendighetens år, er det kun i navnet og ikke i gavnet. De statsmenn som den gang stelte med disse for nasjonen så viktige ting, og som selv hadde bidradd til å skape den ånd i folket, som fikk svenskene til, uten krig, å godta vårt brudd i kontrakten, led den samme skjebne som 9. aprilpolitikerne i 1940. Vi flytter vi to, sa nissen og lo. Slik var det i 1905 og 1940. Det er derfor ikke å undre seg over at vår nasjonalisme og vår fedrelandskjærighet har fått et særegent drag.

(Forts. s. 6).

Kongress i Europeiske Socialrørelsen

Interessante foredrag og resolusjon mot atomvåpnene

Den såkalte Europeiske Sosialrørelsen har i pinsen holdt sin kongress i Malmö, forøvrig sammen med Nysvenska Rørelsen. Per Engdahl valges til kongressens president, til visepresident formannen i den tyske Sosialrørelsen, Karl-Heinz Priester og til kongressekretær Bengt-Olov Ljungberg.

Ingeniør Oskar Lohser, Wien gjorde rede for sitt syn på energiproblemet i det moderne næringsliv. Den kjente flamske nasjonalistleder, redaktør Karl Dillen, Antwerpen talte om nasjonal frihet og europeisk solidaritet og fremholdt spesielt nødvendigheten av å bygge fremtidens Europa på prinsippet om folkenes like rett. Bare på det vis kan en fjerne de skjebnesvangre minoritetsproblemer. Generalsekretæren i den østerrikske Sosialrørelsen, Wilhelm Landig ga en interessant analyse av forholdet mellom den hvite mann og den fargede verden. Han kre-

vet avvikling av kolonialismen til fordel for et samarbeid mellom nasjonale krefter i alle verdensdeler. Dr. Roland Timmel, Wien la frem en skarpsindig undersøkelse av begrepene folk, nasjon og stat og Karl Heinz Priester, Wiesbaden ga sin sammenfatning av kravet om et europeisk forsvarsfellesskap et utsyn over Europas stilling mellom øst og vest. Han pekte på at Sverige og Østerrike hadde felles oppgaver som frie stater i arbeidet for et uavhengig Europa. Per Engdahl understreket at kommunismen i dag er demokratiene overlegne på det moralske plan, og at derfor bare en moralsk gjenfødelse kan redde Vesten fra kommunismen.

En hilsen fra meningsfeller i Norge ble fremført av Einar Jøntvedt og fra Danmark av Arthur Nielsen. Blant de telgrammer og hilsener som innløp var også et brev fra Erling Bjørnson og det ble mottatt med stormende bifall av kongressens deltakere.

Kongressens høydepunkt ble seremonien for de døde. Mens det elektriske lys ble slukket, ble det båret inn sølvkandelabre med brennende lys og plasert på podiet, fulgt av de deltakende nasjoners faner. Tyskland ble representert av det gamle svart-hvit-røde riksfalg. Per Engdahl hyllet så dem som falt for sin tro, dem som ofret livet for at verden skulle gå fremover. Det fulgte så et minuttets taushet

(Forts. s. 8).

Utenfor Stortinget 7. juni 1905

Vestmaktene provoserte tyskerne til å besette Norge

Sier førstearkivar Reidar Omang

Førstearkivar i Utenriksdepartementet Reidar Omang har som historieskriver den hele tid søkt å gi et nokså objektivt bilde av det som skjedde i Norge før, under og etter den 9. april 1940. Dette viste seg bl. a. i hans skarpe innlegg som ordinær opponent ved doktordisputasen om professor Magne Skodvins avhandling om disse ting. Vi har tidligere i Folk og Land, Stenografisk, gjengitt Omangs korreksjoner til herr Skodvins for visse ennå bestemmende kretser mer behagelige «historie»-skrivning. —

Utvetydig og usminket gir herr Omang i Dagbladets kronikk «Utenrikspolitik og folkerett» for 29. mai 1958 uttrykk for det utvilsomt historisk korrekte syn på hendelsesforløpet omkring 9. april, et sterkt dokumentert standpunkt, som den hele tid har av blant andre — vært hevdet av britiske forskere, av

overlege Scharffenberg — «8. Mai» og Folk og Land.

Førstearkivar Omang skriver om det springende punkt blant annet:

«Under den annen verdenskrig — særlig etter den britiske aksjon i Jøssingfjord — hadde den øverste tyske ledelse god grunn til å anta at vestmaktene ikke ville respektere Norges nøytralitet, og at Tyskland kunne risikere et flankestøt over Skandinavia. Slike formodninger kunne ikke gi Hitler noen rettslig hjemmel for å skride til okkupasjon av Norge. Likevel ble det gjort, — «militære nødvendigheter» var sterkere enn jusen, som ellers ingen plass hadde i Førerens sinn uten som skalkeskjul. Hensikten — eller den angivelige hensikt — var å komme vestmaktene i forkjøpet.

At nøytralitetsreglene i enkelte henseender virket til fordel for tyskerne, ga ikke vestmaktene juridisk rett til å treffe militære tiltak på norsk territorium, men viljen var der av flere grunner. Hensynet til folkeretten spilte en rolle som hemsko, særlig i Foreign Office, — tyngre veidde dog politiske hensyn, — hensynet til opinionen i De forente stater, hvor folk vanskelig ville kunne forstå et åpent rettsbrudd.

Resultatet ble en politikk som gikk ut på å provosere et tysk overfall på Norge, på å fremkalle en situasjon som ville gi den britiske flåte fritt slag. Det var det som skjedde».

Hvorfor bare Vest-Tyskland?

Tysklandsfangene fra Norge har — som bekjent — sendt krav om erstatning for fangeoppholdet i Tyskland under okkupasjonen. Men hvorfor bare sende krav til Vest-Tyskland? Øst-Tyskland bør vel være like erstatningspliktige, hvis tyskerne plikter å erstatte fangetiden med rede penger. Eller er det ikke sendt krav til Øst-Tyskland fordi man ikke er så vel situert som landet i Vest? Hvis det da ikke er for at tysklandsfangene finner at de ideologisk følger vennskap med Øst-tyskerne? I øst styrer kommunistene, mens man i vest styres av en borgerlig blokk. Kanskje mener tyskerne som så, at man her hjemme først får feie for egen dør, før man går til erstatninger. Vi har jo et fangeproblem her hjemme også og folk som har krav på erstatning av Norge.

Argus.

Vi glemmer ikke lett

(Forts. fra s. 5).

Folket har et dypere instinkt, enn politikere flest er i besittelse av. De usynlige tråder legger seg som et edderkoppspinn over menigmanns ansikt. Det føles selv om trådene er tyne. Vår frihet i 1905 ble ingen realitet uten på 17. mai og andre slike festdage. Derfor gikk forsvarsviljen, som utvilsomt var til stede ved Unionens oppløsning samme vei, mens målstrev og indre kjegl tok til. Vi ble et kongedømme i en særdeles kastrert form og med en Grunnlov, som man kappedes om, parlamentarisk, å uthule.

All makt skulle samles i Stortinget, som igjen skulle representere folket. Det ble som vanlig fremstillet slik. Folket skal bære skylden for alt. Det samles hvert år for å bekranse Eidsvollsmennenes graver. Det er ganske interessant å merke seg, at trådtrekkerne i et samfunn, alltid kjører på med frihetspropaganda og det nasjonale, når

!

«Farmand» skriver i en leder 24. mai 1958.

— «Arbeiderbladet» forteller at årsaken til krisen i Frankrike er Algerie. Man kan like gjerne påstå at en storbrann skyldes fyrstikken eller at Quisling var årsaken til at Hitler gikk på Norge og Frankrike, og dermed utelate bakenforliggende, men relevante faktorer, som regjeringens politiske blindhet og manglende forsvarslust.

Til Nedenes

Sorenskriverembedet

har blant andre søkere meldt seg Carl August Hans Jacob Gulbransson, direktør for Erstatningsdirektoratet. Det får han nok.

Hans meddirektør Wildhagen ble sorenskriver i Holmestrand. Lucifer.

Rettelser

Herr redaktør!

Vil få takke for at De tok inn i nr. 19 prologen jeg sendte. Men det var et par ord som ikke var blitt med og for den som har det rytmiske i øye og øre, vil det skurre i versene. Orda som mangler er disse (uthevet):

1. linje 2. vers skulle være slik: Men går'n gatelangs omkring osv. 5. linje 3. vers skulle vært slik: Men vi spør vel osv.

Lars Runningen.

viktige ting må skjules. Det høyt besungne folkestyre kan kun eksistere for politikerne, så lenge de er i stand til å narre den lille mann. Det er å anta at vår type av demokrati er den beste form. Det gir størst muligheter for de folkevalgte til å holde folket i uvitenhet om, hva de driver med. Selv sakkynndige kan ikke lenger følge med i vårt lovverk og administrasjon, for ikke å snakke om folkets felles pengepung, statsfinansene. Der holdes riktignok årlig små oppvisninger i talekunst støttet av partipressen, hvor enkelte bagateller drøftes av de folkevalgte i Stortinget. Man velger da gjerne temaer, som er enkle nok til å kunne forstås av dem, som ved sin stemme har satt talerne inn på taburetten. (I den nyere tid overføres slikt i statskringkastingen, så alle interesserte kan nyde godt av den nesten ubegrensede visdom). Det står for meg som noe av det besynderligste at menigmann ikke gjennomskuer det hele. Eller gjør han det, men føler seg evneløs til opprør etter tusener av års undertrykkelse? Det er her i landet ingen andre enn familien og de nærmeste venner som ønsker noen av de valgte på Stortinget.

Det er parti-styrene som setter opp listene. Og så drives disse gjennom ved nominasjonsmøter, hvor innpiskede betalende partimedlemmer møter opp. Ved lov er det fastslått at man ikke engang kan stryke folk av listen med noen virkning eller forandre på rekkefølgen. Man kan ikke forlange av de brede stemmeberettigede masser at de skal møte opp på nominasjonsmøter. De burde dog ha lov til å kunne stryke slike personer på listen, som de ikke kan utstå. Hele demokratiet er som en følge av dette humbug, og med vilje ordnet slik av dem som driver denne business. Nærlig spekulasjonen i folkets manglende evne til direkte å ivareta sine egne krav. Riktignok er det slik at Stortingsmennene på sin side påskjønner denne evneløshet ved på forskjellige måter å bestikke velgerne. Dette foregår ved de aller enkleste triks. Simplere enn den tarveligste tjuv ordner seg. Ved beskatning og alle sorter avgifter tar man inn en uhyre sum, og klatter den så ut til de forskjellige grupper i folket. Selvsagt alltid mindre enn det man tar inn. Det koster jo noe å holde slike velgjørere

i godt humør. Av og til koster det så meget, at man må opp-ta lån for den takknemlige stønadmottagers regning. På den måte ordner man opp husbygning etc. Det er dog ganske fabelaktig, at folket kan la seg narre år etter år ved de samme metoder.

For en tid siden fant de folkevalgte ut, at beskatningen var for hård for deres eget vedkommende. Hva gjorde de da, jo de reduserte skatten for seg selv, for så å øke den en tanke for de andre. Av frykt for at folket ikke ville holde dem på taburetten inntil de falt i graven, så bevilget man seg derfor meget rundelig pensjon. Langt bedre enn den velgere, ved et langt og nyttig liv, kan opparbeide seg. For da ikke å snakke om dem, som forsøker å legge seg noe opp for alderdommen. Inflasjonsspiralen skal trygt bringe dem i alderdomstrygdens favn.

For dem av oss, som kan huske en del år tilbake, er det atskillige ting vi ikke glemmer så lett. Før det år, som nå er pyntet opp til ugjenkjennelighet av spesialistene på den politiske forførringskunstens område, nemlig 1940, så var det en rekke saker man var mindre begeistret for. Disse viste seg nemlig senere meget anvendelige. Nr. 1 var fedrelandskjærlighet, forsvar og Kongehus og alt, som sto i forbindelse med disse ting. Da 9. april kom på stortingsmennene, var det verre enn med «Julaften på kjærringa». Oppbruddet og flukten fra Stortinget var faktisk med horisonten som mål, inntil transportmidlene svikket. Man tok seg en liten rast og orientering på Elverum. Man laget den såkalte Elverumsfullmakt, som ikke var noen ting. Det gjaldt bare å holde de folkevalgte sysselsatt for å dempe panikken. Man kunne like godt gitt dem et strikketøy. Men en ting forsto de karrene, som nå var fordrevet fra korridorer og kaffekopper, at dette ikke var noe blivende sted. De valgte da representanter for å snakke med tyskerne om en ordning. Men det gikk som i 1905, de 150 utvalgte er ikke egnet eller beregnet til å legge seg bort i store ting. De kan pusle med rent lokale saker. Lage det mest mulig vanskelig å bli enig nasjonalt om selv rent bagatelmessige saker. En konstant huskestue innad, er den beste måte for de virkelige trådtrekere å få arbeidsfred på hvor det går om de vesentlige ting. Den gamle Koht har nå skrevet bok om, hvor tomsete han også var da tingene hendte. Han må vel det stakkar, selv 50 år etter 1905 holdes jo det vesentlige hemmelig for 17. mai-talerne.

(Forts. s. 7).

Frankrike på nye veier — Vi glemmer ikke lett

(Forts. fra s. 3).

Men demokratiske partipolitikere er ikke særlig pålitelige tropper. De kan nok bevare hodet og verdigheten så lenge bare fedrelandet er i fare, men ikke hvis det dreier seg om personlig risiko. I Algerie lot det til at generalene ikke lot seg dupere av de parlamentariske krumspring. De krevet at regjeringen Pflimlin skulle gå av og erstattes av en regjering de Gaulle. Det ble dannet såkalte velferdskomiteer over hele Algerie.

Pflimlin førte lenge det store ord — også etter at de Gaulle selv hadde erklært at han var rede til å overta makten. Han lot erklære unntakstilstand og den ikke ukjente Jules Moch ble oppnevnt til en slags fransk Beria, øverste sjef for alle sikkerhetsstyrker, militære som politiet. Han uttalte da også omgående at «ingen unnfallenhet vil bli tålt fra noe hold».

Og under jubelfanfarer fra den såkalte demokratiske presse i hele verden — uten smålig hensyn til parti — tok den demokratiske Pflimlin-regjering fatt på å anvende alle de metoder som ellers vanligvis betegnes som «naziterror»: fengsling av mistenkte, inndragning av radioer, rassistiske private hus, forbud mot offentlige møter og demonstrasjoner, forflytning av uønskede personer, oppløsning av nasjonale antikommunistiske partier, som for anledningen ble kalt «undergravningsorganisasjoner», og en pressesesur som det er lenge siden en har sett maken til. Ingen franskmann fikk lov til å forlate landet uten med spesiell tillatelse fra regjeringen.

For ytterligere å beskytte parlamentarikerne ble det innkalt 50 000—60 000 soldater, likesom politiet ble satt i alarmberedskap. Det var noe til demokratisk livvakt.

Med rørende åpenhjertighet skrev det demokratiske norske Arbeiderbladet at «unntakstilstand er innført som motvekt mot de medlemmer av nasjonalforsamlingen som unnlot å gi Pflimlin tillitsvotum, d. v. s. gaullister, poujardister og endel uavhengige konservative»!

Noe til demokrati, får en si!

Nå viste det seg dessverre at ingen andre lot seg skremme enn partipolitikere selv. Da generalene i Algerie begynte å bli utålmodige og etterhvert truet med å gripe inn med makt, samtidig som de deputerte ble foreholdt det personlige ansvar, viste det seg at alle de faste forsvarere av det parlamentariske demokrati langsomt men sikkert smuldret bort, regnet fra høyre fløy av. Da samtidig general Salan, som Pflimlin av en eller annen grunn hadde

satt sitt håp til tok makten på Korsika trakk også den stortalende Pflimlin seg tilbake.

Kommunistene forsøkte å mobilisere arbeiderne til demonstrasjoner og opptøyer på gatene, men det ble ingen større fres over det. Og motstanden mot de Gaulle smeltet etterhvert i nasjonalfor-samlingen som snø for solen. Den ene etter den annen av partilederne søkte kontakt med generalen og til slutt fikk han da direkte i oppdrag av president Coty å danne ny regjering.

Også når det gjaldt regjeringdannelsen hadde de Gaulle lært av Hitler. Han anbrakte en rekke av partilederne som gisler i regjeringen på samme måte som Hitler blant annet brukte Hugenberg m. fl. Til og med Pflimlin og sosialisten Mollet måtte finne seg i å fungere som diktatorens «statsråder».

Med betydelig flertall godkjente så de tapre forkjempere for parlamentarismen og partistyret i nasjonalfor-samlingen den mann hvis hele program var å sette disse politikere utenfor. De eneste konsekvente var kommunistene som stemte samlet mot de Gaulle — riktignok ikke av bekyrring for «demokratiet».

General de Gaulle har fått nasjonalfor-samlingens velsignelse til å styre på egen hånd med fullmakter for et halvt års tid. Med tiden kan vel fristen forlenges. Videre har han fått fullmakt til å foreta forfatningsendringer etter foretatt folkeavstemning. Og her var han inne på et kil-dent punkt, som partipoliti-kerne hadde vanskeligst for å svelge: tenke seg til noe så udemokratisk som å la folket selv få bestemme uten å gå veien om partipampene! Vi vet jo hvorledes alle de gode demokrater i Norge med nebb og klør motsetter seg referendum og langsomt men sikkert forlenger «de folkevalgte» funksjonstid, formodentlig med sikte på en gang å kunne innføre det ideelle demokrati med livsvarige stortingsmannsjobber.

Ellers er det påfallende å notere seg hvorledes de Gaulle etterhvert er blitt akseptert også blant de norske parlamentarikere og i den norske presse, som til å begynne med kalte ham både det ene og det annet stygge og raste over overfallet på «demokratiet». En ting er det å ærskjelde en fransk general før han har fått makten, noe annet å pirke på Frankrikes nye hersker, som blant også bestemmer over NATO's skjebne. Da får heller den meget demokratiske kjepphest stå på stallen hos forverten «Friheten» en stund.

Sentinel.

(Forts. fra s. 6).

Riktignok var det så, at han hadde en samtale med den tyske minister (den varte ifølge referatet bare få minutter) om en eventuell ordning. Det ble som kjent ingen ordning. Det riktige hadde vel vært, om man hadde overlatt disse forhandlinger for eksempel, til den britiske ambasadør. Han hadde sikkert ordnet det like godt. Men hvor ble det av de stortingsvalgte forhandlere? De måtte jo utsette sin virksomhet inntil «Riksrådsforhandlingene» tok til. Da var prisen Kongens avsettelse. Var det en hevn fra stortingsmennenes side? En berettiget reaksjon, som sparte dem for en helt opplagt Riksrettssak i 1945? Var det andre, som sto bedre til for skudd? General Ruge og sikkert flere må (etter hva de selv sier) TIE og gå i graven med sin viten. La dem det, når de ikke føler større ansvar overfor folket. De mener øyensynlig at dette er for dårlig til å tåle sannheten? Hvor mange generasjoner skal leve i dette land før det taes hull

Gørings brev -

(Forts. fra s. 4).

istlauget. Både som engelskmann og som statsmann vet De dog altfor vel at folkenes livsproblemer hittil aldri noensinne hverken har kunnet klarlegges eller løses på det vis og heller ikke kommer til å bli det i fremtiden.

Jeg har en alt for vel begrunnet mening om Deres intellektuelle kraft og sluhet til å kunne innbille meg at De selv tror det aller minste på de vulgære fraser, hvormed De har forsøkt å motivere krigen mot oss, og nå forsøker å gi Deres triumf preget av et stort sirkuskuespill for massene. Som en av de fremste militære, politiske og økonomiske ledere i det Stortyske rike forsikrer jeg hermed ennå en gang så ettertrykkelig jeg kan, at den eneste grunn til at denne krig ikke kunne unngås var den at Storbritannias politikk, under påvirkning fra Dem selv og Deres meningsfeller, på alle områder var urokkelig innstillet på å sperre veien for det tyske folks naturlige utvikling i overensstemmelse med dets livsinteresser, og at De, fytt av senilt maktbegjær og av forestillingen om en gitt britisk lederstilling, heller tok den annen verdenskrig enn å akseptere en stadig streben fra vår side etter et ærlig oppgjør på en grunnvoll som skulle kunne godtas av begge de mest fremstående nasjoner i Europa og som ga fullt spillerom for begges naturlige oppgaver og interesser.

(Forts. i neste nr.).

på byllen. Den byll som har holdt Norge nede, siden vi proforma fikk vår frihet.

Det er tragi-komisk at NS og Quisling, som før og under krigen kjempet for Norges selvstendighet skulle kunne brukes med slikt hell til å ta kelegge 9. april 1940. Ja hva skulle man gjort uten ham? I 1945? Hvem skulle man da kastet skylden på?

Allerede under krigen i 1940 var der sterke krav i det norske folk om grundig undersøkelse og Riksrett. Tenk så på 5 års tysk militærdiktatur. Hvor det ville frisket på apetitten til et oppgjør med de folk som var ansvarlig for at vi ble tatt på sengen.

Overlege Scharffenberg trekker av og til på en forsiktig måte sløret til side. Han passer seg vel for å sette fingeren på de lokale krefter, som svinget Norge inn i ulykken. Disse hemmeligheter må bevares. Mer hensyn til institusjoner og enkeltpersoner enn av hensyn til det norske folks ve og vel. Derfor har det også lyktes for vår nåværende maktklukk Ytterligere A SKYVE NORGE INN I STORMAKTSBALANCEN ENN VI TIDLIGERE VAR (uten folkets viten).

Hvis det var nødvendig i 1905 å bryte Unionen, at selve folket krevde det, så burde de ansvarlige statsmenn ha fortalt hvilken pris vi måtte betale og hvilke konsekvenser dette sannsynligvis ville få!! Da hadde det neppe blitt noe skisma med Sverige. Et stort og mektig Norden, spart for 2 verdenskriger, hadde i dag muligens kunne reddet meget for Vestens sivilisasjon. Når nordmenn ser med hån på satelitstaters utenrikspolitiske manøvrer og gir uttrykk for dette, så skaffer dette mange statsmenn en billig latter. Så tomsete har det lyktes våre hjemlige trådtrekkere å gjøre folket siden 1905, at det ikke engang merket at da Unionens bånd brast, så fikk vi et hundehalsbånd å bære. Vi måtte lystre HIS MASTERS VOICE. Vår Herre og Mester, den britiske løve er nå temmet. Den danser, etter Suezvalsen, i samme sirkus som vi, med og uten bas(ser). Gå De i graven general Ruge med Deres viten, der ligger mange der før Dem som tiet med sannheten om Norge.

Det folkeelement, som hadde kraft til også før 9. april 1940, og som under krigen gjorde sitt beste for å kjempe for Norges frihet og selvstendighet, det hadde ikke lik i sin nasjonale last. Det tok man delvis knekken på i 1945. Man tok i alle fall fra dem lysten til å kjempe for et forført og uvitende folk! Det er forbannet til å

LØRDAG 14. JUNI 1958

Norske fjellborr til Norske fjell.

«Steinbit» fjellborr garanterer sine borr. Komplett lager av de fleste borrhanger.

H. SNAPRUD & CO.

MASKINER -
REDSKAPER

Kongsberg — Tlf. 885 - 248

Løssalg i Trondheim

En vil fremtidig kunne kjøpe Folk og Land i løssalg i Buvarfs Frukt og Tobakksforretning, Jomfrugaten 7, Trondheim.

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,
Mosseveien 8, Oslo

Skyvestiger oljet m/ cadimerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og heisbare loftstrapper.

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Arkitekt

HUSTAD

BÆRUMSV. 5, Ø. ULLFRN
Telefon 55 61 29 — Oslo

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Telef. 44 43 33

Annelise Parow

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke - Voldsminde

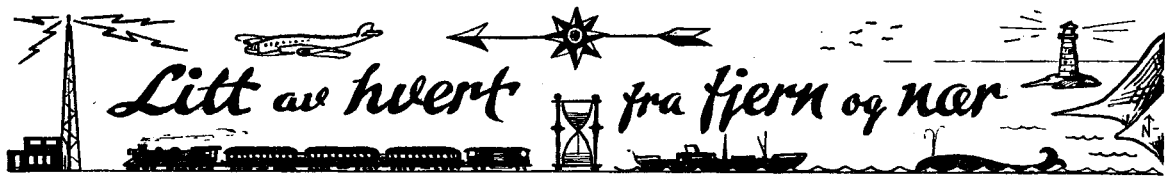
fortsette sin tilværelse i hendene på lurifakser; for hvem Norge alltid har kommet som nr. 2. Deres egen maktposisjon og velvære er det viktigste.

For slike folk var det selvsagt utenkelig at VI kunne gjøre noe annet enn å være visergutter for okkupasjonsmakten, eller at vi hadde rene motiver. I den krets, som dømte oss, er viserguttbegrepet ikke helt ukjent. Det være seg med tidligere ansettelse i Moskva eller London. Derfor også den store forbrødring i 1945, og vår utrenskning. Sannheten er sterk, den seirer til slutt. Det vil også våre bødler komme til å erfare. Øksen ligger nå ved treets rot, det er så råttent at det faller for første hugg.

H. Franklin Knudsen.

FOLK OG LANL

7

TRIST 17. MAI I MOSS

Moss Arbeiderblad forteller at rusen ikke oppførte seg pent 17. mai. I russetalen ble «rettsoppgjøret» latterliggjort, sier bladet, og det fikk naturligvis mange til å føle seg uvel — antagelig særlig blant de direkte skyldige. Så det ble altså ikke noen særlig vellykket dag i Moss. Og så vi som var enige om at det skulle være «ro omkring rettsoppgjøret»!

ANSIKTET REDDET

Det er pussig hvor livsviktig det er å få med i personaliaopplysningene at en havnet litt på Grini før det var for sent. Siste eksempel er omtalen i den norske presse av den nye sjef for Politiskolen, Johan Gjerde. Riktignok ble han utnevnt til politifullmektig under «naziststyret» — nærmere bestemt i 1941 — og riktignok beholdt han denne stilling i flere år, men heldigvis kom han i «tysk fangenskap» en tid i 1944. Så rul-lebladet er altså i orden. Det eneste som muligens mangler på at han er kjempegod nordmann er vel da at han ikke synes å ha blitt tvunget til å gjøre kjempeforretninger med okkupanten slik som andre av de nasjonale spisser.

FRIHETSENDEREN

Mens vi er inne på okkupasjons-tiden, så er nå mysteriet med «Frihetssenderen» oppklart. De husker (nok den norske stemmen, som spesialiserte seg på å fortelle om hvilke piker som gikk med tyskerne — men merkelig nok ikke nevnte de store gutta som gjorde andre forretninger med dem. Stemmen fortalte også hvor farlig arbeid han drev. Han flakket rundt i Norges land med tyskerne i hele. Nå forteller Skienbladets «Varden» det alle vettuge folk forsto under okkupasjonen at hele «Frihetssenderen» var en smart britisk propagandaforanstaltning. Senderen lå fredelig og godt like utenfor London og opplysningene stammet fra den britiske etterretningstjeneste i Norge, som altså var ivrig opptatt med å kikke etter pikene.

LANDSBERG ENDELIG OPPLØST

Som den siste av de allierte straffeanstalter for det seierherrene kalte krigsforbrytere er nå endelig den beryktede amerikanske anstalt Landsberg ved Lech oppløst. De fire siste tyske domfelte, deriblant dr. Martin Sandberger ble satt på frifot uten ytterligere dikkedarier. De var alle fire i sin tid dømt til døden av en amerikansk militærrett. De måtte vente på sin frihet

i mere enn 13 år. Når skal fangene i Spandau slippes løs?

LEON DEGRELLE DØD

I forbindelse med en notis vi brakte i forrige nummer om Leon Degrelles besøk hos Quisling 7. mai 1945 spør en av våre lesere om Degrelle fremdeles oppholder seg i Spania. Til det kan vi svare at Degrelle døde i utlendingheten 22. februar 1958. Den trofaste Europavenn og sjef for Legion Wallone skulle aldri få se igjen det fedreland han elsket så varmt.

DET NORSKE ØKONOMISKE VANSTYRE

Hånd i hånd med den økonomiske depresjon som brer seg i Norge, går også en nedgang i produksjonen. Statistisk Sentralbyrås indeks viser at industriproduksjonen var 3,6 prosent lavere de fire første månedene i år enn i fjor. I eksportindustrien er nedgangen 10,6 pst. I forbindelse med inflasjonen i Norge er det forøvrig grunn til å notere seg at den utelukkende synes å skyldes vanstyre, idet prisene ute i verden i motsetning til Norge viser fallende tendens.

GJELDEN STIGER

I forbindelse med foregående notis nevner vi at Norge i mai måned hadde et underskudd på 9 778.000 dollars overfor medlemslandene i den europeiske betalingsunion. Underskuddet gjøres opp ved at Norges gjeld til Unionen økes med 2 445.000 dollar og ved at vi betaler 7 333.000 dollars ved betaling av konso-

liderte gjeldsavdrag for mai måned. Norges gjeld til EPU ved utløpet av mai måned var 83 135.000 dollar (593 821.000 kroner).

DEN TYSKE BUNDESMARINE

Den 2750 tonn store amerikanske torpedojager «Anthony» er blitt utlånt til den tyske Bundesmarine og tjenestegjør der under navnet «Z-1». Bundesmarinen, som nettopp har drevet øvelser sammen med norske og danske fartøyer, har nå 90 små krigs- og 11 hjelpefartøyer med tilsammen ca. 24 700 brutto registertonn. Den teller 12 admiraler og rundt regnet 14 000 offiserer, underoffiserer og mannskaper. 28 krigs- og 5 hjelpeenheter skal bygges i år og 15 enheter lånes eller kjøpes. Marinen skal i alt bestå av 23 000 til 24 000 mann som vil få til rådighet et skipsrom på 140 000 br.reg-tonn.

PRESIDENT HEUSS PA BESØK I USA

Vest-Tysklands president dr. Thodor Heuss er kommet til USA på det første offisielle statsbesøk som en tysk statsjef noensinne har avlagt i Statene. En får imidlertid si at presidentens korte tale ved ankomsten, var litt pussig. Han rettet en takk til USA for dets anstrengelser med hensyn til tysk samling. Ikke rettere enn vi forstår er det i første rekke USA Tyskland kan takke for at det er delt i to. Jevnfør Roosevelts (med satelitten Churchills) hestehandel med broder Stalin i undertrykkelseskrigen mot Europa.

The Atlantic Chartar —

(Forts. fra s. 1).

Ungarn er klare vitnesbyrd om ærligheten i disse to verdenshistoriens største krigsforbryteres ordgyteri. Det skjendede, sønderrevne og slavebundne Europa, de brente byer, tilintetgjørelsen av kulturskatter som aldri kan erstattes, de endeløse tog av ulykkelige flyktninger, millionene av mødre, barn og oldinger myrdet med fosforbomber og maskingeværer, bloddåden i lasarettbyen Dresden, atombombene over Hiroshima — det hav av nød, smerte og fortvilelse disse to kynikere har ansvaret for, er en evig anklage og en forbrytelse som aldri kan sones.

Det nytter ikke lenger å skylde på Hitler. Det nytter

ikke med propagandaløgnen om de seks millioner gassdrepte jøder. Hitler var med alle sine feil en sinker i brutalitet sammenlignet med de to «store» vestlige demokrater. — Politikerne med trumfkort i trøyeermet: «Frihet for frykt! — Aldri har vel frykten hatt et fastere grep om menneskehjertene enn i dag. Anesthen for fremtiden, angsten for våre barn, angsten for hva som kan skie i dag eller i morgen, ligger mer eller mindre latent i de fleste tenkende menneskers sjel.

Angstens nattskygger preger tiden og dens mennesker og vil vedbli å gjøre det til syndfloden er over oss.

Dagens «Hjalmar Ekdal»

(Forts. fra s. 1).

som kom fra London sommeren 1940 fikk jeg det inntrykk at Regjeringen ikke kunne ha det stenografiske referat fra møtet på Elverum for hånden. Jeg henvendte meg da straks til Stortingets referentchef og fikk bekreftet at stenografiblokken aldri var blitt skrevet av. Dette fikk jeg gjort og sendte et eksemplar av stortingsreferatet via Ålesund med kurér til Regjeringen i London. Da jeg selv kom til London i slutten av mars 1942, nevnte jeg dette i et brev til Hambro som oppholdt seg i Amerika, hvoretter han straks skrev til Nygardsvold og ba om å få referatet tilsendt. Dette nektet Nygardsvold. Han neket også meg referatet da jeg ba om å få se det, men da svarte jeg: «Nei, vet De hva. Jeg må da kunne få se det jeg personlig har sendt over til Dem». Da fikk jeg referatet oversendt under den uttrykkelige forutsetning at jeg ikke måtte vise referatet til noen. Jeg tok straks en fotostatkopi av hele referatet og sendte det til Hambro.

Jeg har mange ganger studert på hva som var årsaken til at Statsministeren nektet Stortingspresidenten å få se referat fra et møte i Stortinget som var ledet av den samme Stortingspresident. Noe lignende har vel aldri hendt i Norges historie.

Det er to muligheter for Nygardsvolds opptreden i denne sak:

For det første at det av Stortingsreferatet tydelig

Ord av

Overlege Johan Scharffenberg

— Som Ørvik legger jeg stor vekt på Churchills hemmelige memorandum til kabinettet av 16. desember 1939 med planene mot Norge og Sverige. Navnlige Frankrike ønsket å provosere tyskerne til invasjon på den skandinaviske halvøy.

Den franske og den engelske generalstab forsto at minneutlegging i norsk farvann og besettelse av norske kystbyer uvegerlig ville fremkalle et tysk angrep, men de allierte håpet å komme først inn på dette «nye krigsteater».

(I Morgenbladet 20. januar 1954 s. 3).

Godt forslag

Dagbladet slo forleden til lyd for at stortingsmenn må ha undervisning i utenrikspolitikk.

— En utmerket idé. Også for bladets redaksjon.

fremgår at Elverums-fullmakten aldri ble vedtatt i Elverum — i et hvert fall ikke på den måten Stortingsreglementet forutsetter at Stortingsbeslutninger blir til.

Den annen er at Nygaardsvold ikke lenger anerkjente Stortingets eksistens og følgelig heller ikke at Stortinget lenger hadde en president, og den forhennevende president har vel neppe krav på å få se Stortingsreferater.

Da redaktøren ber om korte innlegg kan dette foreløpig være nok.

Nå skal det bli interessant å se, hvor meget den moralske opprustning, som i disse dager har et jubileum, er verdt.

Olaf Heim.

Europeiske

Socialrørelsen

(Forts. fra s. 5).

og deretter salmen «Herre, signe du og råde». Fanene ble så ført ut til sakte musikk. Gamle herdete veteraner fra to verdenskriger sto der grepne med tårer i øynene, mens Nysvensk Ungdom sto fanevakt.

Det vedtokes til slutt en resolusjon, hvori det bl. a. ble gitt uttrykk for at en tok avstand fra fortsettelsen av atomvåpenprøvene. Det ble krevet nedsatt en internasjonal kontrollkommissjon, som skal få fullmakt til å la atomvåpnene tilintetgjøre, til å stenge de fabrikker som lager atomvåpen og biologiske stridsmidler og å kontrollere de fabrikker hvor atomkraften utnyttet til fredelige formål.

Videre ble det uttalt at en venter at de demokratiske land, ibefattet de som kaller seg demokratiske, bestemmer seg for å sette strek under krigsepoken og frigir de soldater som har vært fengslet i 14 år etter å ha kjempet mot bolsjevismen. L.

FOLK OG LAND

Ekspedisjon og kasse:
Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 70 96
Boks 3214

Abonnementspriser:
Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50
pr. halvår. Sverige og
Danmark: kr. 29,00 pr.
år, kr. 14,50 pr. halvår.
Utlandet for øvrig: kr.
33,00 pr. år, kr. 16,50 pr.
halvår. I nøytralt om-
slag kr. 35,00 pr. år, kr.
17,50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter
over en spalte.

Bruk postgiro nr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land
Sambandstrykkeriet
Oslo